

ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΕΡΓΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Η Ιστορία δεν τέλειωσε, μόλις τώρα αρχίζει...

Συνάδελφοι, την Κυριακή 11 Φεβρουαρίου συγκρούστηκαν δύο κόσμοι. Ο κόσμος των 199 ψήφων, της τρόικας, υπερμεγεθυμένες ασημαντότητες του πολιτικού συστήματος, σαλονάτοι εκπρόσωποι του οικονομικού κατεστημένου και ακροδεξιοί κλόουν που κρατήθηκαν κάτω από τις επιταγές των οικονομικών πάντσερ της Άγκελας Μέρκελ, και ο κόσμος της εργασίας, οι εκατοντάδες χιλιάδες που διαδήλωσαν σε όλη την Ελλάδα εναντίον των Θεών της Δρακόντειας οικονομικής πολιτικής και των δαιμόνων της κρατικής βίας και του παρακρατικού μπάχαλου και μάλιστα οργανωμένα, χωρίς να φοβηθούν, μέχρι αργά το βράδυ της ψήφισης στο κοινοβούλιο. Το μνημόνιο 2 επέλεξε την επιστροφή στην εποχή των σπηλαίων. Πρόθεσή τους είναι να υπαγάγουν την χώρα στους εγχώριους «πατριώτες» και τους διεθνείς «δανειστές» και μάλιστα υπό το αγγλικό δίκαιο.

Μνημόνιο 2 σημαίνει μισθοί Ρουμανίας, απολύσεις τουλάχιστον 150.000 δημοσίων υπαλλήλων, απογείωση της ανεργίας, συρρίκνωση κυρίων συντάξεων και επικουρικών, διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων, πάγωμα των ωριμάνσεων των κλιμακίων, που σημαίνει πάγωμα μισθών σήμερα και αύριο σύγκλιση μ' εκείνων του ιδιωτικού τομέα, αύξηση των τιμολογίων των ΔΕΚΟ πάνω από 30%, κάλυψη φαρμακευτικής δαπάνης μέχρι 23(!!!) ευρώ το μήνα και γενικότερο ξεπούλημα σε ό,τι έχει απομείνει να θυμίζει δημόσια περιουσία και πατρίδα.

Στα πλαίσια αυτά, ήδη δρομολογείται μια βίαιη προσαρμογή όλων των λειτουργιών του κράτους στηριγμένη στο δόγμα της αποθέωσης της αγοράς, που τα αποτελέσματά της βιώνει έντονα ο κόσμος της εργασίας σε όλο τον πλανήτη.

Σ' αυτές τις κατευθύνσεις κινούνται και οι αλλαγές στο χώρο της Δικαιοσύνης και των Δικαστηρίων. Είναι ευδιάκριτη η διάθεση ώστε το σύνολο των Ελεγκτικών μηχανισμών να εκτραπούν σε πιο ανώδυνους δρόμους. Σε εφαρμογή του παραπάνω, συστάθηκε η ανεξάρτητη αρχή για τις δημόσιες συμβάσεις, εκδόθηκε το Π.Δ. 136 και βρίσκεται υπό ψήφιση το πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης. Όλα αυτά αποτελούν ψηφίδες αποδόμησης του ελέγχου, σήμερα του προληπτικού, αύριο του κατασταλτικού, και μετατροπής του σε λογιστικό γραφείο, σε γνωμοδοτική επιτροπή «εκθέσεων ιδεών», χωρίς κατασταλτικές αρμοδιότητες, στην ψυχολογία του μονόδρομου. Εργαλείο για την επιτάχυνση των παραπάνω διαθέσεων αποτελεί η σύσταση μιας επταμελούς επιτροπής (4 δικαστές, 3 δικαστικοί υπάλληλοι) που θα ανοίξει το διάλογο με την Task Force και το Ράιχενμπαχ σε σχέση με το μέλλον του Ελεγκτικού Συνεδρίου και τον έλεγχό του.

Εμείς σαν Συλλογική Δράση καταλήξαμε στα παρακάτω συμπεράσματα:

Έργο της επιτροπής είναι να βάλει την υπογραφή της στις αλλαγές που προσδιορίζει με σαφήνεια το μνημόνιο 2. Όποιος το αναγνώσει, (και δεν αναφερόμαστε στο Χρυσοχοϊδη!) θα διαπιστώσει ότι καθορίζει τη μετατόπιση του ελέγχου από τον προληπτικό στον κατασταλτικό, για δε τα δικαστήρια τονίζει ότι είναι πολλά σε αριθμό και υπερβολικά στελεχωμένα. Προϊόν τούτου μεταξύ άλλων είναι και το πολυνομοσχέδιο της Δικαιοσύνης που επιφυλάσσει fast track δίκες, κοστοβόρες για τον απλό πολίτη ενώ την ίδια στιγμή μετατρέπει τυχόν παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας, από πλευράς εργοδοτών, από πλημμέλημα σε πταίσμα. Τέλος, βούληση του μνημονίου είναι η σύσταση της ανεξάρτητης αρχής για τις προμήθειες,

διαδικασία που συντελεί στην περαιτέρω συρρίκνωση του ρόλου μας. Άρα λοιπόν, πίσω από εύχες φράσεις περί Ευρωπαϊκών Προτύπων και γοητευτικών καινοτομιών, οι υποστηρικτές της επιτροπής συνειδητά ή όχι υπηρετούν μέσω του προσχηματικού διαλόγου τη διάθεση να μπει ταφόπλακα στη λειτουργία του Συνεδρίου με συρρίκνωση του ανθρώπινου δυναμικού τόσο σε δικαστές όσο και σε δικαστικούς υπαλλήλους. Άραγε, γιατί, στην πάσχουσα από θεσμική ασάφεια επιτροπή, τα μέλη του δικαστικού σκέλους δεν επιλέχθηκαν από την Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου ή από την Ένωση Δικαστών; Γιατί η επιλογή των δικαστών εκφράζει μονοσήμαντα μία και μόνο άποψη στο μοντέλο ελέγχου; Επισημαίνουμε ότι η επιτροπή συστάθηκε χρονικά μεθοδευμένα, αφού πρώτα δέχθηκε αποφασιστικό πλήγμα ο προληπτικός έλεγχος (ανάχωμα αποτέλεσε το Σύνταγμα) με το Π.Δ 136 και το πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης, **χωρίς τον παραμικρό διάλογο.**

Ποτέ Π.Δ δεν αποδομήθηκε τόσο σύντομα από ελεγκτές και ελεγχόμενους. Σημειώνουμε ότι αποτέλεσε ένα από τα βασικά αιτήματα αντίδρασης των Δικαστικών Ενώσεων που απαίτησαν «την απόσυρσή του γιατί περιορίζει τον προληπτικό έλεγχο και αδρανοποιεί το Ανώτατο Δημοσιονομικό Δικαστήριο» (βλέπε ανακοίνωση των ενώσεων δικαστών 3/2/2012). Και αφού απονευρωθεί η σημαντικότερη πτυχή ελέγχου, με το πολυνομοσχέδιο μπαίνουμε σε επικίνδυνες ατραπούς εφαρμογής ελέγχου αποτελεσματικότητας, καθιστώντας τη λειτουργία μας ευάλωτη και χειραγωγήσιμη από την εκάστοτε πολιτική εξουσία.

Εμείς το λέμε καθαρά : Το επόμενο στάδιο, αν υλοποιηθούν τα παραπάνω, είναι με το νέο οργανόγραμμα η συρρίκνωση των υπηρεσιών, ειδικά των περιφερειακών και της επαρχίας, προκειμένου να υλοποιηθούν έμπρακτα οι επιταγές για μείωση του προσωπικού βάσει του μνημονίου 2.

Στο ερώτημα της ΣΥΔΡΑ πως προέκυψε η ανάγκη δημιουργίας της επιτροπής και το αυστηρό χρονοδιάγραμμα του νέου ελέγχου, ο πρόεδρος του συλλόγου Θ. Κόλλιας καθησύχασε τη Συνέλευση αναφέροντας ότι η Task Force δεν είναι τρόικα (!!!) και ότι οι επαφές ήταν προϊόν προφορικών συνεννοήσεων με τον Ολλανδό πρέσβη, πράγμα που κατέπεσε όταν απαιτήσαμε τα e-mails και τις επιστολές επικοινωνίας που υπήρχαν μεταξύ του 4^{ου} Κλιμακίου Ελεγκτικού Συνεδρίου και συνεργάτη του Ραϊχενμπαχ. Σ' ένα λοιπόν e-mail που αναγνώστηκε, με ημερομηνία 22-12-2011, προέκυψε ότι ο Ραϊχενμπαχ τις επαφές τις κάνει στα πλαίσια του προγράμματος σταθερότητας (βλέπε μνημόνιο) και ενώ εύχεται να ψηφιστεί το πολυνομοσχέδιο που εμείς ως υπάλληλοι αγνοούσαμε (ημερομηνία κατάθεσης για διαβούλευση 14-12-2011), διατυπώνει τη βούληση να έλθουν Γάλλοι και Ολλανδοί ως σύμβουλοι στα μοντέλα ελέγχου χωρίς να προκύπτουν χρονικές δεσμεύσεις. Το συμπέρασμα είναι ότι η επιτροπή κάνει διάλογο με την τρόικα, την εισάγει στο Ελεγκτικό Συνέδριο όχι από το παράθυρο αλλά απ' την κεντρική πόρτα.

Όπως αποδείχθηκε από την διενέργεια και των δύο γενικών συνελεύσεων, υπήρξε παντελής έλλειψη οποιασδήποτε πρότασης τόσο από την μεριά των δικαστών-μελών της επιτροπής όσο και από τους υποστηρικτές αυτής (μέλη Δ.Σ ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ) οι οποίοι στη βασική τους επιχειρηματολογία παρουσιάζουν υποδείγματα ελέγχου και περιορίζονται στα ευχολόγια της συμμετοχής για να είμαστε μέσα στις εξελίξεις.

Εμείς σαν ΣΥΔΡΑ διατυπώσαμε αναλυτικά τις θέσεις μας και αποκαλύψαμε τους κινδύνους εμπλοκής στο διάλογο νομιμοποίησης της τρόικας. Όσοι παραβρέθηκαν στις Γενικές Συνελεύσεις το διαπίστωσαν. Τον έλεγχο δεν τον αντιμετωπίζουμε σαν κάτι στατικό, σαν μάχη οπισθοφυλακής, αλλά σαν μοντέλο σύγχρονης αποτελεσματικότητας που καλύπτει τις απαιτήσεις της κοινωνίας, στηριγμένο στη δύναμη του προλαμβάνειν μέσω προληπτικού και προσυμβατικού, με σύγχρονο

κατασταλτικό, κατοχυρωμένο συνταγματικά, ανοιχτό στην επιστημονική δειγματοληψία, αναπροσαρμόζοντας ό,τι χρειάζεται να αλλαχθεί δρώντας συντεταγμένα με τη συμπάραταξη συνταγματολόγων, δικαστών, δικαστικών υπαλλήλων και πανεπιστημιακών με ορίζοντα τη συνταγματική αναθεώρηση και βασιζόμενοι στις ιδιαιτερότητες της ελληνικής πραγματικότητας. Μονόδρομοι δεν υπάρχουν. Άλλωστε η τοποθέτηση του δικαστή κ. Κάρκαλη στην συνέλευση, διέλυσε αρκετές εκσυγχρονιστικές αυταπάτες. Αυτή η πρόταση δεν μπορεί να έχει αποδέκτες και συνομιλητές τους δανειστές και τους ελάσσονες βαστάζους τους.

Στη γενική συνέλευση επικράτησε δημιουργικός προβληματισμός και ενώ η συντριπτική πλειοψηφία των τοποθετήσεων ήταν ενάντια στην επιτροπή, με την «αυθόρμητη» κάθοδο ομάδας συναδέλφων μόνο για την ψηφοφορία και με την καθοδήγηση της Γενικής Συντονίστριας (κ. Αμαργιανού) σε ρόλο κάτι ανάμεσα σε ομαδάρχη και θαλαμοφύλακα (για πρώτη φορά σε συνέλευση του συλλόγου ένας γενικός υπερβαίνει τον θεσμικό του ρόλο καταστρατηγώντας κάθε διαδικασία), η συνέλευση με ποσοστό περίπου 60% αποφάσισε τη συμμετοχή στην επιτροπή. Η αντιπρόταση της ΣΥΔΡΑ για **παρουσία παρατηρητών (θεσμός διαδεδομένος σε όλα τα όργανα, χωρίς ψήφο)** αντιμετωπίστηκε με αυτοματοποιημένη εχθρότητα από τη Γενική (« οι παρατηρητές δημιουργούν άρση εμπιστοσύνης στα μέλη της»), από τον συνάδελφο της ΠΑΣΚΕ Γ. Αλεβιζάκη ο οποίος επικαλέστηκε νομότυπο κώλυμα, (η πρόταση ήταν εκτός ημερήσιας διάταξης), μη μπορώντας να κρύψει τη βούλησή του και τη θέση του σχετικά με τους παρατηρητές αλλά και από εγκάθετους συναδέλφους που με κραυγές και χειρονομίες υποστήριζαν ότι η παρουσία των παρατηρητών ανεβάζει το κόστος της λειτουργίας της επιτροπής (!!!).

Οι εκλογές αποφασίστηκαν, η σύνθεση των υποψηφιοτήτων, **πλην εξαιρέσεων**, δεν απαρτίζονταν από τα «πρώτα βιολιά» των υποστηρικτών της επιτροπής, οι περισσότεροι δε από τους υποψήφιους δεν είχαν ποτέ διατυπώσει λόγο σε συνελεύσεις για τις απόψεις τους περί ελέγχου.

Η ψηφοφορία έφερε 198 συναδέλφους στην κάλπη με πανστρατιά κινητοποίησης από διάφορους μηχανισμούς, ασφαλώς ικανοποιητικός αριθμός για τη νομιμοποίησή της, αλλά κατώτερος από το άθροισμα των ψήφων της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚΕ στις τελευταίες εκλογές (συνολικός αριθμός ψηφισάντων στην Αθήνα 370).

Άρα θεωρούμε ότι ένα μεγάλο μέρος των συναδέλφων διαφωνεί με την εμπλοκή σε τέτοιου είδους επιτροπές. Κάνουμε πρόβλεψη ότι σύντομα το εγχείρημα της συμμετοχής στην επιτροπή θα απονομιμοποιηθεί από το σύνολο των συναδέλφων και τότε οι επιλεγέντες συνάδελφοι θα αντιμετωπίσουν, δυστυχώς, τη μήνιν εκείνων που ήταν θιασώτες της συμμετοχής, βγάζοντας από το κάδρο των ευθυνών τους πραγματικούς υπεύθυνους. Όπως βλέπουμε, οι διάλογοι με την τρούικα οδηγούν σε δανειακές συμβάσεις και νέα μνημόνια, που θα κάνουν το μνημόνιο 1 να μοιάζει με όαση ανθρωπισμού.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο και ο ρόλος του δεν είναι υπόθεση ούτε των δικαστών ούτε των υπαλλήλων του, είναι **ανάγκη της κοινωνίας**. Είναι ανάγκη αυτών που απαιτούν δημόσια υγεία χωρίς νομοποιητικές ρυθμίσεις, που ζητούν ανοικτούς παιδικούς σταθμούς, που δεν τους «πνίγει η οικονομικότητα του Καλλικράτη». Αν οδηγηθούμε σ' αυτό το μοντέλο ελέγχου τότε μοιραία οι δικαστές θα διοχετευτούν στα Διοικητικά Δικαστήρια, **εμείς όμως θα οδηγηθούμε στην ανεργία**.

Η ΣΥΔΡΑ με αφετηρία το 25% των συναδέλφων που μας τίμησε με την ψήφο του, ανοίγει έναν διάλογο με τον φρέσκο αέρα της κοινωνίας. Ήρθε σ' επαφή με πανεπιστημιακούς, κόμματα, συνδικάτα, δικαστές με σκοπό την ανταλλαγή απόψεων σε σχέση με τον ρόλο και την προοπτική του Συνεδρίου. Συντονίζουμε τα βήματά μας και δηλώνουμε ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να απεμπολήσουμε ούτε τα εργασιακά

μας δικαιώματα ούτε την αναγκαιότητα της προσπάθειας για τον φραγμό της διασπάθισης του δημόσιου χρήματος. Δεν είμαστε μόνοι μας και δεν είμαστε ηττημένοι. Οι δεκάδες συνάδελφοι που πορεύτηκαν μαζί μας στις τελευταίες συγκεντρώσεις διαπίστωσαν μετά από επτά ώρες συγκροτημένης διαδήλωσης, ότι, όταν 45 βουλευτές διαγράφονται από τους ηγέτες της μνημονιακής κυβέρνησης σημαίνει ότι κάτι αλλάζει. Είναι αυτό που λέει ο ποιητής ότι «αρκεί στον τοίχο /ανεπαίσθητη ρωγμή/ να τον γκρεμίσει».

Η ιστορία δεν τέλειωσε, μόλις τώρα αρχίζει.

Καλούμε τον κάθε συνάδελφο να αναλάβει την προσωπική του ευθύνη για ότι έρχεται.

Υ.Γ Θα πρέπει να συνηθίζουν οι συνάδελφοι της ΔΑΚΕ και της ΠΑΣΚΕ του Προεδρείου του Δ.Σ του Συλλόγου στη νέα πραγματικότητα. Δεν είναι μόνοι τους. Και στο Δ.Σ, όπως πλέον και στο σύλλογο, υπάρχουν και άλλες δυνάμεις. Άρα το ν' ανακοινώνει το Προεδρείο τη συμμετοχή στην επιτροπή της συναδέλφου Α. Πούργαλη χωρίς να έχει γίνει πρώτα ψηφοφορία στο Δ.Σ, όπως επίσης και να «διαφεύγει» στο Προεδρείο ότι στην πρώτη μέρα απεργίας ΑΔΕΔΥ και ΓΣΕΕ δεν βγήκε η παραμικρή ανακοίνωση, δεν είναι ό,τι καλύτερο για ένα νεοσυσταθέν Δ.Σ. Στην δε δεύτερη γενική απεργία, φορώντας το επαναστατικό αμπέχονο αποκαλεί (σωστά) στην ανακοίνωσή του τους δανειστές τοκογλύφους. Ξεχνά όμως να πει ότι αυτοί οι δανειστές-τοκογλύφοι είναι οι ίδιοι μ' αυτούς που με προτεσταντικό φανατισμό προσπαθεί να μας πείσει ότι είναι προς όφελός μας η συμμετοχή μας σε επιτροπές διαλόγου μαζί τους.

Δυστυχώς για το Προεδρείο του Δ.Σ, αναλαμβάνει τις τύχες του Συλλόγου, παίζοντας το ρόλο της Κυβέρνησης Παπαδήμου εντός του Συνεδρίου, τη στιγμή που στα μάτια των εργαζομένων η Κυβέρνηση αποδομείται με ταχύτητα φωτός.

20-2-2012

ΣΥΔΡΑ